

Het raadsel van
Villa de
Gaper

Anneke Scholtens

zwijsen

Sluit aan bij school

Wie is wie?

Romana is een wildebras. Ze is dun en licht. Als er iets te beklimmen valt, staat ze vooraan. Ze wil later stuntvrouw worden, want ze is nergens bang voor. Maar doordat ze zo graag beweegt, kan ze ook onhandig zijn. Voor precieze werkjes moet je niet bij haar zijn.

Omar zit altijd met zijn neus in de boeken. Het liefst leest hij info- boeken. Daardoor weet hij veel en dat laat hij ook graag merken. Hij is altijd op alles voorbereid en zal nooit van huis gaan zonder zaklamp, kompas, zakmes of survivalgids. Je weet maar nooit waar je in terechtkomt ... O ja, en hij heeft altijd honger.

Maryam is een rustig meisje, dat veel van haar familie houdt. Ze is verstandig en zal niet vaak iets doen zonder dat ze er een plan voor heeft bedacht. Ze is heel goed in puzzeltjes en raadsels. En ze kan al heel goed koken!

Quinten is een dromer. Hij houdt van boeken en games over zombies en ruimtereizen. Soms raakt hij zo verstrikt in zijn eigen fantasie dat hij niet meer weet wat waar is of verzonnen. Hij vertelt daar ook graag over, soms in de klas. Niet alle kinderen zijn even dol op zijn verhalen. Zo eng!

Ryan gaat problemen liever uit de weg dan dat hij ze aanpakt. Hij houdt er gewoon niet van. De verhalen van Quinten hoort hij net zo lief niet. Stel je voor dat dat allemaal waar is! Jammer genoeg moet hij wel vaak denken aan hoe alles mis kan lopen. En dan bedoelt hij ook echt álles!

Op weg

‘Lekker bossig, hier,’ zei Romana tevreden, toen oom Miroslav linksaf sloeg. Voor haar strekte zich een weg uit, aan weerskanten omzoomd door een dicht, donkergroen bos. Ze zat voorin naast haar oom in het minibusje, met achter haar Maryam en Quinten. ‘Jij wil nog meer bos?’ vroeg oom Miroslav lachend. Oom Miroslav was een paar maanden geleden uit Slovenië gekomen en hoewel hij best snel Nederlands leerde, rolden er toch regelmatig door-de-warzinnen uit zijn mond.

‘Natuurlijk!’ zei Romana vrolijk. ‘Hoe meer bos, hoe beter.’ Op de achterste bank waren Omar en Ryan aan het bekvechten over de vraag of het eigenlijk leuk was, zo’n schoolkamp in de Ardennen, of dat het vooral een soort strafkamp ging worden. ‘Reken maar dat juf Nancy ons om zes uur uit onze bedden komt schudden voor buikspieroefeningen in de sneeuw,’ zei Omar somber.

‘Het sneeuwt niet eens,’ zei Ryan. ‘En lekkere oefeningen in de buitenlucht kan een boekenwurm als jij wel gebruiken.’ Maryam keek bezorgd naar de lucht. Weliswaar sneeuwde het nog niet, maar de lucht was loodgrijs en het leek erop dat de eerste vlokken spoedig zouden vallen. Zij had ook haar bedenkingen bij het schoolkamp. Ze had pas een zusje gekregen en eigenlijk was ze liever thuisgebleven om haar moeder te helpen en héél veel met haar zusje op schoot te zitten.

‘Hoe heet het hier eigenlijk?’ vroeg Romana.

Ze tuurde op de tomtom, maar daarop kon ze eigenlijk alleen maar zien dat ze Lesse, hun eindbestemming, naderden.

Daar waren de leerkrachten ongetwijfeld al bezig met de voorbereiding van een bloedstollende speurtocht met opvallende rode vlaggetjes in de bomen, die alleen een blinde kip konden ontgaan. Zij kende juf Nancy zo langzamerhand goed genoeg om te weten dat ze het niet aandurfde om het een beetje spannend te maken. Stel je voor dat er een groepje kinderen zou verdwalen ...

Romana trok het handschoenenvakje open en vond een wegenkaart. Gewichtig spreidde ze de kaart uit op haar schoot. Het duurde even voordat ze de Ardennen gevonden had.

‘Bojs de Grunee,’ zei Quinten schuin achter haar. ‘Dat stond daar op een bordje.’

‘Bwa de Gruun,’ verbeterde Omar hem. ‘Het is Frans en het betekent Groen Bos.’

‘Grappig,’ mompelde Quinten. ‘Ben ik even benieuwd naar hun blauwe bossen.’

Maar niemand hoorde hem, want oom Miroslav draaide met een reuzenzwaai een onwaarschijnlijk smal weggetje in, waardoor ze allemaal opzij vielen. Langs dit weggetje leek het bos nog dichter en nog donkerder.

‘Gaaf!’ zei Romana gniffelend. ‘Misschien zitten hier wel wilde dieren.’

‘En komen we hier ook ooit weer uit?’ vroeg Ryan.

Oom Miroslav wees op zijn trouwe tomtom. ‘Die weet alles,’ zei hij geruststellend.

Misschien had oom Miroslav gelijk en was zijn tomtom volkomen betrouwbaar, maar iets minder betrouwbaar was zijn benzinemeter. En daar kwam hij plotseling achter, toen ze een behoorlijk eind gevorderd waren op het smalle weggetje en de kinderen met hun neuzen tegen de koude ramen naar buiten tuurden in de hoop iets spannends te zien.

‘Waarom staan we stil?’ vroeg Ryan. In zijn stem klonk een bibbertje door, alsof hij vermoedde dat er iets niet helemaal volgens plan verliep.

Oom Miroslav gaf niet meteen antwoord. Hij probeerde het minibusje opnieuw te starten, maar hoe hij het sleuteltje ook omdraaide, voorzichtig of juist met een ferme slag, de motor sputterde en rochelde hartgrondig, en daar bleef het bij.

Oom Miroslav stapte uit, liep om de bus heen en bekeek hem van alle kanten. Maryam vond het er niet echt vertrouwendekend uitzien. Wist oom Miroslav wel iets van auto’s?

Hij stond nu aan de zijkant van de minibus en prikte ergens in met een dun takje. Even later opende hij hoofdschuddend het portier en zei kortweg: ‘Benzine op.’

De kinderen keken elkaar aan. Het dennenbos leek opeens donkerder dan tevoren, maar dat kon ook door de lucht komen, die zeker niet minder grijs geworden was.

‘Ik ga halen,’ zei oom Miroslav. ‘Jullie blijf hier!’ Hij zette zijn strengste gezicht op en keek de kinderen om beurten aan.

Romana het langst. ‘Wacht, ik geef ...’ En daarna liep hij om het busje heen en opende de bagageruimte. Na wat gesjor en getrek wierp hij hun slaapzakken naar voren. Ryan en Omar trokken aan de dikke donzen bulten en gooiden iedereen zijn eigen slaapzak toe.

‘Niet weggaan!’ zei oom Miroslav nogmaals, met zijn wijsvinger bezwerend opgestoken. ‘Ik bel.’ Hij viste zijn mobieltje uit zijn jaszak en tikte erop.

‘Dat zal niet gaan,’ zei Omar vanaf de achterbank. ‘We mochten van school geen telefoons meenemen.’

Oom Miroslav keek verbijsterd, ongeveer net zoals zijzelf deden toen ze dat nieuws in de klas hadden ontvangen, een paar weken geleden. Juf Nancy had het minstens drie keer herhaald: het mobieltje zou afgepakt worden en het was niet zeker of je het voor de kerstvakantie terugkreeg. Dat klonk als een serieus dreigement en dus had niemand het gewaagd om er stiekem toch eentje in zijn rugzak te verstoppen.

‘Wij blijven hier wachten,’ zei Romana. Ze knikte ijverig om haar oom te overtuigen.

‘Dan ik schrijf nummer op,’ zei oom Miroslav, ‘voor als iemand komt.’ Hij viste een papieren zakdoekje uit zijn borstzakje en krabbelde de cijfers erop. Romana vouwde het dubbel en stak het in haar broekzak. Met een bezorgd gezicht sloeg oom Miroslav de achterklep van het minibusje dicht. Hij draaide zich om en liep het smalle weggetje op met een jerrycan in zijn hand.

Terwijl ze zich in hun slaapzakken wurmden om warm te blijven, hadden ze allemaal zo hun eigen gedachten. Romana vond het vooral lekker spannend, Maryam dacht aan haar babyzusje en Ryan maakte zich zorgen om de voetbalwedstrijd van komende zaterdag, die misschien zonder hem gespeeld zou worden.

Quinten was de eerste die zijn gedachten hardop uitsprak. Aan zijn opgewonden stem was te horen dat hij het vooral als een

avontuur zag, dat ze uitgerekend hier gestrand waren. ‘Het zou toch gaaf zijn als er zomaar een onbekend beest tevoorschijn sprong,’ begon hij, ‘dat nog nooit iemand gezien heeft, een soort reuzenhert, waarvan iedereen dacht dat het uitgestorven was en dat aan onze bus komt snuffelen.’

Hier en daar was het geklik van knopjes hoorbaar. Oom Miroslav had de auto niet van buiten afgesloten, dat zou pas echt gevaarlijk zijn, maar gelukkig kon je zo’n busje wel van binnenuit dichtdoen.

‘Supergaaf,’ momperde Ryan, terwijl hij ingespannen naar de donkere bomen tuurde, ‘maar ik word er niet meteen enthousiast van.’

‘Of anders een man die zich al jaren in deze uitgestrekte bossen schuilhoudt,’ zei Omar. ‘Zoiets heb ik pas nog gelezen in *De grootste misdadigers van deze eeuw*.’ Hij opperde het vooral om Ryan nog iets harder te laten bibberen, want natuurlijk was het onzin. En trouwens, waar was Ryan eigenlijk bang voor?

Ze zaten hier met zijn vijven in een potdichte auto. Wat kon hun gebeuren? Behalve dat het steeds kouder werd ...

Het werd zelfs ijskoud en na een halfuur zei niemand meer iets. Ze tuurden allemaal in de richting waarin oom Miroslav verdwenen was. Het dichtstbijzijnde dorpje kon toch niet zo ver weg zijn? Waar bleef hij nou?

‘Mijn oom heeft wel bijzonder weinig richtingsgevoel,’ zei Romana, alsof het haar opeens te binnen schoot. ‘Misschien kan hij geen benzinepomp vinden. Óf hij kan de auto niet meer terugvinden en zwerft met een jerrycan vol benzine door het bos.’ Die mededeling deed alle kinderen verschrikt opkijken.

‘Maar wat moeten we dan?’ vroeg Maryam zacht.

‘Toch op onderzoek uitgaan,’ zei Romana. ‘Misschien is er iets gebeurd met oom Miroslav, dan kunnen we hier zitten wachten tot we allemaal ijspegels zijn geworden.’

‘We kunnen beter kijken of we hem kunnen vinden en helpen,’ zei Quinten.

Maryam en Ryan begonnen bijna tegelijk te praten. Ze vonden het een doodeng plan en vooral dachten ze dat rustig afwachten veel beter was.

‘Hebben jullie al naar die lucht gekeken?’ vroeg Maryam.

Inderdaad zagen de wolken er steeds dreigender uit.

‘Maar we kunnen ook niet de hele nacht hier blijven zitten,’ vond Quinten.

Omar twijfelde, hij vond beide voorstellen niet echt aantrekkelijk. ‘Nu blijkt maar weer hoe handig het is dat we geen mobieltjes mochten meenemen,’ zei hij knorrig.

Nog een kwartier zaten ze besluiteloos bij elkaar en toen waren alle kinderen onrustig genoeg geworden om kamp Romana-Quinten te laten winnen. Ja, ze konden maar beter op onderzoek uitgaan dan hulpeloos hier blijven wachten.

